

Güzeller Güzeli Nazlı Kedi

Öyle bencildi ki, rüzgârın bile kendisi için estiğini sanıyordu. Güneş ise memuruydu sanki. Sevimli kedinin bembeyaz tüylerini ısıtmak için doğar, gece karanlığında da dinlensin diye batardı.

Mevsimlerin, hizmetçisi olduğuna inanırdı.

Kış, onun kalorifer peteklerine yapışıp mırıl mırıl uyuması için tasarlanmıştı.

Yazın ise bütün amacı, güneşli zeminde pinekleyebilmesini sağlamaktı.

İlkbahar, ah o sevimli, fedakâr ilkbahar! Kedicinin içini sevinç kaplasın diye harıl harıl çalışırdı. Bu mevsimde çiçekler onun için açar, etrafa mis gibi kokular saçardı. Yaseminler, filbahariler, karanfiller, papatyalar, menekşeler kendini Nazlı Kedi'ye beğendirmeye yarışına girerdi. Sadece onlar mı? Şu kocaman evrende, bildiğiniz her şeyin tek ülküsü, kedicikten sevgi dolu bir "miyav" alabilmektir. Kemanlar, gitarlar, piyanolar,

davullar kedi şarkıları çalar, operalar, operetler onun için bestelenirdi. Sırf pamuk tüylü, püskül kuyruklu Nazlı Kedi birazcık neşelensin diye... “Figaro’nun Kedisi”, “Mınav Sevil Berberi”, “Saraydan Mestan Kaçırma” operası en bayıldıklarıydı.

Kediciği keyiflendirmek çok da zor değildi hani. Güzel bir şarkı, onu pencerelerin tepesine tırmandır-maya yeterdi. Zevkten dört köşe olur, kuyruğuyla ha-vaya rakamlar çizer, şarkılar söyleyerek jaluzilerden aşağıya kayardı. Daha da keyiflenirse, “*Dön güzel ke-di, dön,*” diye mırıldayarak kendi kendine “kuyruk kapmaca” oynardı. Yorulunca da renkli görüntülerin büyüüne kapılıp televizyonu seyre dalardı.

Televizyon denen şey, kediciğin canı sıkılmasını diye icat edilmişti zaten. Pineklediği kalorifer pete-ğinin tam karşısına, birlikte yaşadığı aile tarafından özenle yerleştirilmişti. Cam ekranda film izlemeye ba-yılırdı. Özellikle vahşi belgesellere tapardı. Aslanların ceylanları hapur hupur yediği, kanlı canlı filmler en sevdikleriydi.

Televizyonun karşısına geçince, kuyruğunu ke-yifli keyifli sallar, ağzını şapırdatır, bu olanağı kendi-ne sağlayanlara binlerce teşekkür ederdi.

“*Ab insanlar, ne kadar düşünceliler!*” diye mırıl-danırdı. “*Özellikle de mutlu bir aile kurdularsa.*”

Ailenin tüm fertleri, Nazlı Kedi’nin yanında çalı-şan köleleriydi. Su götürmez bir gerçektir bu. Sabahla-

rı onun için kalkar, gün boyu ona çalışıp dururlardı. Gece olunca ise, sırf kraliçe kedi sıcacık ayaklarının dibinde uyuyabilirdi diye, erkenden yatağa uzanırlardı.

Ona hizmet eden sadece bu aile değildi tabii... Başkaları da vardı. Hatta, dünyada yaşayan her insan onun hizmetçisiydi. Neler neler üretirlerdi Nazlı Kedi'nin gönlünü kazanmak için!

Sadece müzik değil, tüm sanatsal faaliyetler onun emrindeydi... Şiirler ona okunur, tuvallere narin fırça darbeleri onun için vurulurdu. Zavallı insancıklar, kargacık burgacık yazılarıyla kediciğe roman, hikâye yazıp dururdu. Ama dertlerini anlatmayı bir türlü başaramazlardı... Kötü niyetten dolayı değil, "Kedice" dilini bilecek kadar gelişmiş yaratıklar olmadıklarından... Yine de insancıkların şevkini kırmamaya gayret ederdi Nazlı Kedi. Hatta kitap ciltlerinin sırtını tırmıklayarak sevgisini göstermeye çalışırdı. Sırf bunun için, titizce uğraş verip elli kitabı cildinden ayırdığı zamanlar olmuştur.

"Ama değer bilen kim! Emeğe saygı diye bir şey var mı bu evde!"

Hizmetkârları her defasında, sökülmüş ciltleri teker teker yapıştırıp eski haline getirmişlerdi.

Bazen, *Kim dediyse baklı!* diye düşünürdü. *İnsan denen yaratık çok nankör!*

Ah İnsanlar! Hem Tüysüzler Hem de Kuyruksuz!

İnsanlarla ilgili tüm olumsuzluklar kafasına üşüşürdü böyle durumlarda. Tüylerini yalarken, bu tuhaf mahluk üzerine düşünüp dururdu.

Gelişmemiş, beceriksiz canlılar! Kediler gibi değil ki onlar. İri, tüysüz, kuyruksuz, iki ayaklı ve bantallar! Tüysüz olmanın eksikliğini düşünsenize... Kolları olmayan bir kedi düşünemiyorum! Tüysüz olsaydım, onurlu bir şekilde çekip giderdim herhalde! Ama nerde insanlarda o gurur!.. Bu tüysüzlük denen illet mide bulandırıcı. Kabalığın, vahşiliğin simgesi! İnanmayacaksınız ama aralarında, son kalan birkaç tüyünü cimble alanlar bile var! Miyav miyav! Vücutlarında tüy namına bir şey olmasın ki, tüylü oldukları ortaya çıkmasın! Korkunç, değil mi? Çirkinlerin, güzelleri ikide bir kötülemesi gibi, kılı insanları kötüleyip dururlar. İnsanlar "tüysüzlük" bastalığına tutulmuşlar.

Nazlı Kedi'ye göre, üstüne elbise denen tuhaf paçavralar giymek, hayvanlardan aşırılmış kürklerin içine girmek, hastalığın belirtileriydi.

Hem bütün tüylerini aldır, hem de kürk giy! Bakar mısınız tutarsızlığa! Hayvan tüyü hırsızları!

Sadece bu hastalık yüzünden gece gündüz çalışır, o tuhaf bez parçalarına tonlarca para verirlerdi. Bu konu kediciğin asabını bozuyordu resmen. Ne zaman tüy konusu açılrsa, "Miyavvv miyaaaav!" diye bağırır; "Aman aman! Ne korkunç! Kuyruk konusuna hiç girmeyelim isterseniz!" diye devam ederdi. "Ünlü kedi psikologları 'kuyruksuzluk kompleksi' konusunda tonlarca kitap yazmıştır. Okuyan var mı bilemiyorum ama boş verin... Uzun lafın kısıtı, kuyruk eksikliği bir türlü giderilemez!"

Nazlı Kedi için bu konuda fazla düşünmeye gerek yoktu. Sorunun kaynağı gayet açıktı: Cimrilik! Evet evet, yanlış duymadınız: Cimrilik! O da, biraz önce bahsettiği yoksunluktan kaynaklanıyordu. Tüysüzlükten. Bu konuda ders verecek kadar bilgi birikimi vardı.

İnsanlar tüysüz oldukları için çok üşürler, buldukları yerleri ısıtmak zorunda kalırlardı. Zar zor ısıttıkları evleri soğumasın diye de, dış kapıların hemen kapanmasını isterlerdi. Kapıdan kuyrukları girene kadar beklemek, daha fazla soğuk havayı içeriye davet etmekte. Yani ısınmak için daha fazla para harcamak